

Svar fra enkeltperson Sara Moss-Fongen,

kapellan i Groruddalen prosti, Oslo bispedømme sm729@kirken.no

1. Nei Fritekst: *Som ansatt forstår jeg ikke umiddelbart forskjellen på de to dokumentene eller hvorfor det er to dokumenter.*

2. Nei Fritekst: *Alle menigheter har allerede et utstrakt arbeid for undervisning og læring. I en tenkt situasjon hvor en menighet skulle starte helt på nytt, hadde dette gitt en fin introduksjon. Ellers ser jeg ikke noe annet som skal prioriteres, enn samisk språk og tradisjon. Dette er fint nok, men i seg selv ikke det som gir retning for lokal planlegging. I «Gud gir – vi deler» var det lagt mye vekt på kontekstualisering. Nå skal dette gjøres i «Kirka vår.» Det er lurt. Men dette er viktig arbeid som gir retning for lokal planlegging. Rammeplanene er veldig åpne teologisk sett. De bærer hverken preg av økumenisk sinnelag eller tydelig luthersk avgrensning, og inviterer sånn sett til begge deler.*

Flere steder henvises det til «døpte og interesserte» barn som om dette var to motstridende størrelser. Jeg vil oppfordre til å finne et annet begrep som favner både døpte og udøpte, hvis dette er ønsket. Det er fint å ta på alvor at mange som benytter Den norske kirke som opplæringsarena, ikke er døpt. Dette er en viktig utfordring for oss som kirke, både teologisk og pedagogisk. Dypest i dette spørsmålet er kanskje Grunnlovens bestemmelse om at vi «forbliver landets folkekirke.» Dette er også bindende for planverkene våre, og en årsak for at mange av oss tilstreber en menighet som tar imot både døpte og udøpte. Et annet perspektiv ville være det misjonale; at kirken ønsker å tiltrekke seg udøpte barn for å få dem døpt. Hvis vi først skal invitere alle inn, kan det være et tema som er nyttig å nevne i rammeplanen, hvilke etiske og teologiske implikasjoner åpenheten kan gi f. eks. i møte med barn som har foreldre av annen tro eller som tilhører andre kirkesamfunn.

5. Ja Fritekst: *Samisk er det eneste samfunnsforholdet som får sin egen beskrivelse/utdyping. Men med mindre det følges opp av aktivitetsforslag og kursing, blir det bare ord på papir. Jeg kan ingenting om samisk kultur eller språk. Jeg har tatt noen webinarer om forsoning, men jeg har jo ingen kompetanse. Når jeg har forsøkt å bruke samisk som liturgisk språk, vet jeg at hvis det hadde vært en same til stede, hadde vedkommende syntes det var helt rart uttalt. For jeg kan jo ikke samisk. Hvilket samisk språk menes forresten..? Utfra historisk kontekst og Den norske kirkes ansvar for forsoning, forstår jeg at man nå forsøker å kompensere. Men det er litt rart at ingen andre minoritetserfaringer kommer fram i rammeplanen som viktige.*

I mitt prosti har mindre enn 50 % av barna norsk som hjemmespråk. Mange har foreldre og/eller besteforeldre med flyktningbakgrunn, eller de har selv kommet nye til landet

som barn/ungdom. Også for dem vil trosopplæring på morsmål være viktig, og mange har med seg sterk tro og kristne praksiser hjemmefra. I Den norske kirke parkeres ofte disse erfaringene i «misjonsgudstjenester», men for mange som bruker kirkene våre, er dette egenerfaringer og ikke «de der borte.»

Også når det gjelder barn og unge med funksjonsvariasjoner, eller foreldre som har det, opplever jeg at planen beskriver dem som noen «vi» skal gjøre noe for. Men det ligger mye teologi og praksis i deres kropper og fortellinger, som er en stor styrke å ha med seg inn i en gruppe. Skal først et samisk språk brukes i alle aldersgrupper, hvorfor ikke også oppfordre til å se på muligheten for tegnspråk eller ASK? (vi bruker mye hjemmelagde tegn i barne- og ungdomsarbeid, og kunne med fordel gått over til ekte tegn!)

6. Ja fritekst: Det er bra å ikke tenke læreplan på samme måte som skolen, sånn at alle kan komme inn underveis når de har lyst! Også voksne. Det er spennende å se beskrevet de ulike aldersgruppenes særpreg, og her synes jeg planforslagene er på sitt mest nyttige. Vi som jobber med barn og unge, må forstå hvordan en gjennomsnittlig 4-åring, 8-åring, 14-åring osv. tenker, og det er ikke alle av oss som har pedagogisk utdanning eller barn hjemme.

8. Med tanke på at det ikke legges til grunn at deltakerne må ha forhåndskunnskap for å delta på de åpne arrangementene planene skal beskrive, synes jeg «forslagsformuleringene» er fine. Når det gjelder konfirmasjonsplanen, hadde det vært spennende om den på sikt kunne være enda mer konkret. Her er det krav til deltakelse, og det er nyttig at medarbeidere rundt i landet tolker planen likest mulig. Det finnes veldig mange ulike opplegg i salg. Det kunne vært nyttig om de ble godkjent/anbefalt fra Kirkerådets fagavdeling, slik at man lokalt visste hvilke som svarte på den nye rammeplanen.

9. Nei Fritekst: Med tanke på at progresjonen ikke skal være styrende for innholdet i samlingene som beskrives i planen, gir ikke alle listene over bibeltekster noe mening. Jeg er som prest også skeptisk til ideen om at noen tekster er mer barnevennlige enn andre. Alle tekstene i Bibelen kan både forenkles og problematiseres. Vi har kirkeåret som ramme for de fleste samlingene i menigheten, og over tid gir dette alle mennesker i menigheten opplæring i de sentrale tekstene.

22. Fritekst: Så lenge det ikke skal måles læringsprogresjon, forstår jeg ikke hva kjernetekstene har for funksjon. Jeg liker grepet med eksempeltekster. Det gir en pedagogisk hjelp hvis du skal velge en tilfeldig tekst, men har et tema for samlingen.

Samtidig skyter det innledningens gode intensjon i foten (være åpen for at barna kanskje legger noe annet i teksten enn du gjør).

23. Fritekst: Det er altfor mange. Hvis målet er at mange barn i Norge skal ha hørt de samme salmene, bør det begrenses til max 3 salmer per aldersgruppe og sterkere pålegges oss å bruke dem. Dette blir bare tilfeldig plukk og mix.

24. Fritekst: Forstår ikke poenget. Er andre praksisformer da ikke å anbefale? Eller er det ment som eksempler hvis en ansatt aldri har møtt en 3-åring og lurer på hva de skal finne på?

29. Ja Fritekst: Å inviteres minst annethvert år, er realistisk og skaper en jevn kontakt. At disse samlingene skal være tilrettelagte for alle, blir i denne aldersgruppen mer komplisert da det ikke er like naturlig at de har med seg foresatte. Det er en veldig god intensjon, men få av oss som jobber i kirken har spesialpedagogisk utdanning. Mange steder er det også store kull med barn og ungdom, og vanskelig å ha tid til mange individuelle møter. Her har vi litt å jobbe med for å bli en troverdig aktør, men det er et godt mål. Det må bare følge med ressurser...

38. Det er altfor mange. Hvis målet er at mange barn i Norge skal ha hørt de samme salmene, bør det begrenses til max 3 salmer per aldersgruppe og sterkere pålegges oss å bruke dem. Dette blir bare tilfeldig plukk og mix.

De samme generelle innspillene vil jeg knytte til aldersgruppen 13-19 år hvis det er mulig uten å klikke seg gjennom alle svaralternativene. Finnes det noen menigheter som lærer bort 44 salmer i konfirmasjonstida?